הזנב של הארנב

סיפרה רשל ליארננד
ציירואליס ומרטין פרוונסן

לפני זמן רב, כשהארנב הראשון הגיע ליער, לא היה לו זנב בכלל.
לכל החיות האחרות היו זנבות, והן חשבו שהוא נראה מוזר ללא זנב, ואמרו לו זאת בגלוי.

הסנאי אמר "אתה לא מוגמר אם אין לך זנב.
זה הכל."
והוא הרים גבוה את אפו, סיבב את זנבו
הארוך וקפץ לעץ אחר.

הארנב קפץ על הסלע הגדול שליד הנחל. כאשר
סיבב את ראשו, יכול היה לראות את בבועתו
במים.

"אני חושב שאראה יפה יותר עם זנב"
אמר הארנב כשהביט בדמותו
המשתקפת במים.
"אני בטוח בכך" צחק כחול החזה.

הארנב הסתובב והסתכל למעלה על העץ שישבו
עליו ציפורים רבות. ביניהן היה מר כחול החזה,
מאוד גאה בנוצות זנבו היפות.

"כן, נכון" קרא מר בונה, שהקשיב ליד
שיח ורדי בר "אני בטוח בכך" הוסיף עוד.
הוא נפנף בזנבו בגאווה ורץ אל הנהר.

הארנב קפץ מהסלע והתחיל לרוץ מהר כמה
שרק יכול היה, ואתם יודעים שזה מהר מאוד.

הוא רץ ליד ביתו של מר דביבון, שם גברת דביבון רחצה את התינוק שלה. הארנב נפנף לה באוזן אחד, אבל לא היה לו זמן לברך אותה ממש, כי הוא מיהר. הייתה לו כבר תוכנית.

הוא עבר ליד ביתו של גברת חתולה, שגם היא רחצה את הקטנים שלה. הוא נפנף לה באוזנו אבל המשיך לרוץ. הוא רצה לראות האם התוכנית שלו תצליח.

הוא נפנף באוזנו גם למר שועל, אך לא עצר לומר "שלום" כי מהיר מאוד לראות איך תצליח התוכנית שלו.

הארנב המשיך לרוץ ותוך רגע ראה את מר שועל, שרחץ את זנבו האדום המפואר, ושפשף אותו היטב.

הוא רץ כך עד שיצא מהיער הגדול. הוא רץ מעל שדה גדול מלא כרוב טעים. הוא לא עצר אפילו פעם כדי לנגוס בכרובים. כי הייתה לו תוכנית.

הוא רץ ורץ עד שהגיע לשדה כותנה. שם הוא עצר והסתכל סביב עד שמצא את גוש כותנה, העגול, המלא והלבן ביותר של כותנה, שניתן היה למצוא בשדה.

ואז הוא דילג אל חורשת האורנים שם, אחרי התל, ומצא קצת שרף אורנים דביק. את השרף הוא מרח שם, איפה שבדרך כלל נמצא זנב. ושם גם שם את הגוש כותנה, העגול, המלא והלבן ביותר שמצא בתוך שדה הכותנה.

ואז הוא התיישב על הארץ.
הוא ישב וישב. הירח יצא והיה כבר מאוחר בלילה, אבל הוא עדיין ישב. הוא לא זז כלל מלבד כמה תזוזות קטנות של אפו, וזה לא נחשב. וממילא אפים של ארנבים זזים תמיד.

והוא ישב וישב ובסוף הירח נעלם והשחר הבקיע, ובשמיים ורודים וזהובים הופיעה השמש, שם אחרי שדה הכותנה.

ואז הארנב קם. הוא דילג לסלע שמעל הנחל. הוא הציץ מעל הסלע וסיבב את ראשו והביט במים. ושם ראה את בבועתו.
וזנב! הוא איזה זנב יפה!

הארנב היה מאושר. הוא קפץ ודילג והתגלגל. הוא קפץ מעל שיח הורדים ולא נשרט. הוא רקד ריקוד הארנבים ואמר "עכשיו אני מוגמר" כי התוכנית שלו פעלה.

הוא הציץ עוד פעם על זנבו היפה המשתקף במים. ואז הוא דילג אל שדה הכרוב ושם אכל את ארוחת הבוקר שלו. אחר כך הוא רץ לגן ירקות ושם אכל ארוחת הצהריים. ואז המשיך לרוץ ולדלג עד שהגיע חזרה ליער.

כל החיות באו להתפלא מהזנב שלו. הן אמרו שהוא העגול, המלא והלבן ביותר והמפואר ביותר ושהארנב הוא עכשיו ממש מוגמר.

הארנב היה כל כך שמח שהמשיך לרקוד את ריקוד הארנבים שלו. ומדי פעם הוא דילג אל הסלע ליד הנחל לראות האם הזנב שלו עדיין שם.
והוא אמנם היה שם ונשאר כך עד היום.